

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: **Z.S.**, narozená dne ..., státní příslušnost Gruzie,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, 294 21
Bělá pod Bezdězem,
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, obecným
zmocněncem,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 386/100, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 9. 11. 2018, č. j. KRPK-87583-38/ČJ-2018-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s §129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)

zajištěna za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“)). Doba zajištění byla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalobkyně nejprve obecně namítala, že žalovaná porušila následující ustanovení, a to § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále čl. 5 Evropské úmluvy, čl. 28 Dublinského nařízení a čl. 3 Úmluvy proti mučení, následně namítala porušení, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobkyně poukázala na neexistenci vážného nebezpečí útěku, což je podle čl. 28 Dublinského nařízení jedním z kritérií, které musí být kumulativně s ostatními naplněno, aby mohl být cizinec zajištěn za účelem jeho přemístění. Pokud nejsou naplněny všechny podmínky čl. 28 Dublinského nařízení, není zde ani možnost cizince zajistit.
4. Žalobkyně konstatovala, že do ČR přicestovala za účelem léčebného pobytu v Karlových Varech. Je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Belgii, kde o její žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. V Belgii jí zároveň v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění, o kterém se žalobkyně domnívala, že bylo zrušeno. Cestu do ČR za cílem krátkodobého léčebného pobytu v Karlových Varech obdržela ke svým narozeninám. Jelikož se domnívala, že správní vyhoštění jí bylo zrušeno a věděla, že pro občany Gruzie byl v rámci EU zaveden bezvízový styk, nebyla si vědoma skutečnosti, že do ČR cestuje bez potřebného oprávnění ke vstupu. Po skončení léčebného pobytu se plánovala do Belgie vrátit a dál pokračovat v azylovém řízení. V Belgii pobývá již 15 let, má zde veškeré své sociální vazby. Jak uvedla do protokolu policie, v době zajištění u sebe měla k dispozici 100 EUR a pokud by byla propuštěna, jela by autobusem či vlakem do Belgie. I z tohoto důvodu žalobkyně s Dublinským přemístěním do Belgie výslovně souhlasí. Žalobkyně nerozumí, jak mohl s ohledem na okolnosti jejího případu správní orgán vůbec dojít k závěru, že by mohla mít záměr uprchnout do jiného členského státu EU či přesun jinak mařit, když naopak návrat plánovala a výslovně o přesun do Belgie sama žádala.
5. Žalobkyně se domnívala, že zajištění a jeho průběh bylo zcela nepřiměřené jejímu věku a situaci. Žalobkyně se ostře ohrazuje proti postupu policie, kdy ji policie nejprve zatkla a žalobkyně musela následně sedět v policejním autobuse v poutech a to celé dvě hodiny. Žalobkyni je téměř 70 let, s ohledem na svůj věk a zdravotní stav zcela určitě není v takové fyzické kondici, aby se snad vůbec pokoušela policii jakkoliv uniknout. Jednání policie považuje žalobkyně za zcela nepřiměřené ale také za ponižující. Kromě postupu policie v průběhu zajištění se žalobkyně domnívá, že zajištění je samo o sobě nepřiměřené, a to jak s ohledem na její věk, zdravotní stav tak na skutečnost, že v jejím případě nehrozí riziko útěku.

6. Policie zároveň zcela jasně měla k dispozici mírnějších prostředků pro zajištění jejího vycestování. Policie věděla, kde se žalobkyně po dobu svého pobytu nachází, totiž v Lázeňském domě Morava v Karlových Varech, Pod Jelením skokem 395/26, 360 01, Karlovy Vary, kde měla až do 14. 11. 2018 zajištěný pobyt. Policie tak mohla až do doby jejího plánovaného odjezdu po žalobkyni požadovat, aby se na uvedené adrese pravidelně hlásila pro účely pobytové kontroly. Z rozhodnutí správního orgánu není nijak zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán dospěl k závěru, že uložení mírnějších opatření by bylo neúčinné.
7. Žalobkyně shrnula, že v jejím případě zcela jasně neexistuje vážné nebezpečí útěku, neboť uprchnout nechce, naopak se chce vrátit do Belgie, a s ohledem na svůj věk a finanční situaci ani uprchnout nemůže. S ohledem na věk a zdravotní stav je zajištění navíc nepřiměřené. Silně nepřiměřený byl pak zejména způsob, jakým bylo zajištění prováděno. Policie zároveň zcela jasně měla k dispozici mírnějších prostředků, kterých nevyužila. Žalovaný správní orgán tak z pohledu žalobkyně přistoupil k zajištění zcela automaticky na základě skutečnosti, že do ČR přicestovala bez potřebného oprávnění ke vstupu, avšak nijak nezvážila specifika jejího případu ani možné uložení mírnějších prostředků v jejím konkrétním případě.
8. Na závěr žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť zajištění je nezákonné a představuje porušení § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny, čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy a čl. 28 Dublinského nařízení.
9. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že k zajištění přikročila ze zákonných důvodů, že mírnější opatření by v případě žalobkyně nebyla účinná a že v postupu při zajišťování žalobkyně nijak nepochybila, naopak jednala zcela v souladu se zákonem a s přihlédnutím ke zranitelnosti žalobkyně. Všechny osoby plnící úkoly vyplývající z působnosti policejního orgánu, které s žalobkyní jednaly, dodržovaly pravidla zdvořilosti a dbaly její cti, vážnosti a důstojnosti.
10. K námitce žalobkyně týkající se možnosti aplikace mírnějších opatření žalovaná uvedla, že během správního řízení bylo zjištěno několik podstatných informací, a sice že žalobkyně ve svém pase nemá vyznačeno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující jí k pobytu na území České republiky. Současně žalobkyně nebyla schopna předložit žádné jiné doklady, které by odůvodňovaly závěr, že její pobyt na území České republiky je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a tudíž oprávněný. Lustrací informačními systémy Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobkyně je evidována v informačním systému vytvořeném státy, které jsou vázány mezinárodními úmluvami o odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „informační systém smluvních států“ nebo „Schengenský informační systém“). V průběhu provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území České republiky bylo mimo jiné zjištěno, že dne 15. 10. 2004 požádala žalobkyně o mezinárodní ochranu v Belgii; žádost byla zamítnuta. Dne 11. 3. 2013 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let, tj. do 10. 3. 2023. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobkyni oznámeno 17. 6. 2014 a žalobkyně byla vyzvána k opuštění schengenského prostoru ve lhůtě 15 dnů. Žalobkyně požádala o anulování správního řízení, ale její žádost byla dne 19. 8. 2016 zamítnuta. Dále bylo

zjištěno, že žalobkyně nemá žádné povolení opravňující ji ke vstupu na území Belgie. Žalobkyně nemůže oprávněně samostatně cestovat ani do Belgie, ani do žádného ze států, do kterých může být nucena cestovat, neboť je evidována v informačním systému smluvních států jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, a nemá platné vízum ani jiné platné povolení opravňující ji ke vstupu na území těchto států. V rámci vysvětlení, které žalobkyně ve věci podala, bylo dále zjištěno, že žalobkyně již přibližně 1 rok nemá žádný trvalý příjem a v Belgii přežívá díky charitám, kde dostává bezplatně jídlo a ošacení. Na území České republiky žalobkyně přicestovala 4. 11. 2018 a do 14. 11. 2018 měla zajištěno ubytování v Lázeňském domě Morava v Karlových Varech. Žalobkyně tvrdila, že má k dispozici přibližně částkou 100,- € (EUR). V případě propuštění na svobodu chtěla žalobkyně cestovat do Belgie autobusem nebo vlakem. Žalobkyně uvedla, že nemůže uvést adresu místa pobytu na území, ani nemá prostředky k zajištění ubytování a k obživě pro případ, že by byla nucena zůstat v České republice delší dobu, než na kterou má zajištěno ubytování.

11. Z výše uvedených skutečností učinila žalovaná závěr, že v případě žalobkyně by mírnější opatření nebyla účinná a přikročila k zajištění žalobkyně.
12. K další námitce žalobkyně žalovaná uvedla, že v průběhu provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území České republiky bylo s žalobkyní zacházeno zcela v souladu se zákonem a také s přihlédnutím ke skutečnosti, že je nutno žalobkyni považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť je osobou starší 65 let. Všechny osoby plnící úkoly vyplývající z působnosti policejního orgánu, které s žalobkyní jednaly, dodržovaly pravidla zdvořilosti a dbaly její cti, vážnosti a důstojnosti. V průběhu provádění veškerých úkonů byla žalobkyni poskytována potřebná poučení o právech i povinnostech. Žalobkyni bylo umožněno uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. V průběhu provádění úkonů nebylo použito donucovacích prostředků ani zbraně, žalobkyni nebyla přiložena pouta.
13. Zvýše uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
14. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu druhá věta).
15. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
16. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
17. Ustanovení § 129 odst. 4 stanoví: *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území*

neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

18. Čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení stanoví, že „státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“
19. Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 11. 2018 byla provedena kontrola importů dat od ubytovatelů a při této lustraci byl zjištěn záznam k žalobkyni, jež je od 15. 12. 2014 vedena v Schengenském IS II jako nežádoucí. Dne 8. 11. 2018 byla žalobkyně zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Z úředního záznamu č. j. KRPK-87583-4/ČJ-2018-190026 je jasné seznatelné, že při zajišťování žalobkyně nebyla použita pouta, a že žalobkyně nebyla omezena ve volném pohybu připoutáním. Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že správní orgán dne 9. 11. 2018 urgoval žádost o informace k totožnosti žalobkyně, aby bylo možné co nejdříve realizovat její přesun právě s ohledem na její věk. Dne 9. 11. 2018 byla žalobkyně zajištěna podle § 129 odst. 1 v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu, téhož dne bylo zahájeno readmisní řízení. Ze záznamu ze dne 7. 12. 2018 je zřejmé, že transfer žalobkyně byl naplánován na 17. 12. 2018.
20. K námitkám žalobkyně soud uvádí, že neshledal porušení namítaných ustanovení, neboť je zřejmé, že žalobkyně vstoupila na území ČR neoprávněně a neoprávněně zde pobývala. Neměla uděleno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující pobyt v ČR. Navíc je žalobkyně evidována v Schengenském informačním systému, jelikož byla v březnu roku 2013 na základě ministerské vyhlášky vyhoštěna z území členského státu EU, konkrétně Belgického království, a dokonce nemá žádné povolení opravňující ji ke vstupu na území tohoto státu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neoprávněně pobývala na území ČR, minimálně od 4. 11. 2018, není oprávněna samostatně cestovat po schengenském území ani do Belgie, odkud byla vyhoštěna a jelikož je vedena jako osoba nežádoucí v Schengenském informačním systému. A protože je naplánováno její předání do země přímo sousedící s Českou republikou, můžeme shledat, že existuje vážné nebezpečí útěku tak, jak jej definuje § 129 odst. 4 zákona o pobytu
21. K neaplikaci mírnějších opatření soud uvádí, že žalovaná jasně a srozumitelně odůvodnila tento závěr na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 123b odst. 1 stanoví, že „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (...) je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (...)“

22. Žalovaná v daném případě správně posoudila, že mírnější opatření podle § 123b by nebyla účinná. Žalobkyně v době zajištění sice měla zajištěno ubytování v Lázeňském domě Morava, ovšem pouze do 14. 11. 2018, jiné místo pobytu v ČR uvést nemohla, neboť, jak sama přiznala v protokolu o podání vysvětlení, v ČR byla poprvé. Nemá zde žádné příbuzné ani přátele. Po skončení rekreačního pobytu, pokud by do té doby nebyla navrácena do Belgie, by se tedy žalobkyně „ztratila“ žalované z dohledu, což by vedlo ke zmaření readmisního řízení. Na složení finanční záruky neměla žalobkyně dostatek financí, jelikož podle vlastních tvrzení měla pouze 100 EUR. I kdyby byla tato částka dostatečná, složení finanční záruky by vedlo k situaci, kdy by se žalobkyně dostala do tíživé existenční situace, bez prostředků k opatření potravin a jiných životně potřebných věcí. Tvrzení žalobkyně, že pokud by nebylo přikročeno k zajištění, okamžitě by se autobusem nebo vlakem navrátila do Belgie, je totálně ploché, poněvadž žalobkyně, která byla z Belgie vyhoštěna a nevlastní žádné oprávnění ke vstupu do této země a je vedena v Schengenském informačním systému jako osoba nežádoucí až do roku 2023, nemůže samostatně cestovat ani do Belgie ani do jiné země v schengenském prostoru.
23. K poslední námitce žalobkyně soud uvádí, že ze spisového materiálu, ve kterém jsou zaznamenány veškeré eskorty žalobkyně, nikterak nevyplývá, že by žalovaná proti žalobkyni zneužila svou pravomoc a jednala s ní podle tvrzení žalobkyně. Dle úředního záznamu ze dne 8. 11. 2018 č. j. KRPK-87583-4/ČJ-2018-190026 při zajištění žalobkyně nebyla použita pouta ani jiné omezovací opatření, převoz byl prováděn osobním automobilem a trval cca 20 minut.
24. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu a s čl. 28 Dublinského nařízení a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí netrpělo vadou nepřezkoumatelnosti, bylo jasné a srozumitelně odůvodněno, z odůvodnění zcela jasně vyplývalo, z čeho žalovaná vycházela a jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena. Žalovaná při svém rozhodování zvažila všechny skutečnosti, které během řízení vyšly najevo, přičemž uložila zajištění žalobkyně v souladu se zákonem jako přiměřené opatření.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. prosince 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně